

Voor Boris en Lisa

Christianne Stotijn

ZARJA

en de uil van Orplid

verbeeld door Sieb Posthuma

Leopold | Amsterdam

*Hij hoorde in de verte een hond huilen.
En iets wat leek op een kreet.
Hij wist dat hij moest gaan.*

Zarja liep over de kade en hoorde de bladeren onder haar voeten kraken. Ze kon maar aan één ding denken: haar uil.

Waar was hij? Drie dagen was ze al naar hem aan het zoeken.

Drie dagen! Ze wist dat haar uil iedere nacht verdween, maar hij was nog nooit zo lang weggebleven.

Zarja dacht aan de laatste keer dat ze samen langs het water liepen. Zoals altijd zat hij op haar linkerschouder. Had ze iets aan hem moeten merken? Of had zij...?

De gedachten warrelden door haar hoofd.

Zarja keek in de richting van het eiland. Het pontje ging nog altijd, maar het eiland leek verdwenen.

Zarja moest opeens aan haar droom denken. Ze had een toren gezien, waarin hoog bovenin een vuur brandde. Ze had een boot zien drijven en een vreemde dwerg ontmoet. Ze had een gezicht in de golven gezien. En een hond horen huilen. Toen ze wakker werd, was haar uil weg.

Zarja begon harder te lopen.

Ze hoorde stemmen achter zich.

‘Ze zal toch niet naar het eiland gaan? Raar kind zonder moeder...’

Zarja draaide zich abrupt om. ‘Wat weten jullie van mijn moeder?’

Maar de mensen hadden zich al omgekeerd.

Zarja had haar moeder nooit gekend. Ze was opgevoed door de uil. Vroeger had ze zich niets aangetrokken van wat de mensen over haar smoeden. Maar nu... Zelfs haar uil vertelde haar nooit wat ze wilde weten over het spookeiland Orplid.

Zou ze ervandaan komen?

leven en dood geweest tussen de mensen van het vasteland en het eiland, en sindsdien wilde hij niemand meer overvaren. De mensen noemden hem de dodenvaarder. Er werd spottend gezegd dat hij alleen nog geesten begeleidde naar de overkant. Maar Zarja en haar uil mochten altijd mee.

Zarja hield van de tocht naar het eiland Orplid, ook al mocht ze nooit aan land gaan. Ze snoof de geur van het eiland op, liet de wind door haar lange haren spelen en genoot van de verhalen die de veerman zo geheimzinnig kon vertellen. Hij gaf haar vaak een eigenaardige opdracht voordat ze mocht meevaren.

Maar dit keer keek de veerman bezorgd.

‘Wat wil je zo laat, Zarja?’

‘Breng me alsjeblieft naar Orplid, veerman, en dit keer stap ik af!’

Zijn gezicht werd bleek. ‘Weet je wel hoe gevaarlijk dat is?’

Zou haar moeder daar zijn? En haar vader? Zarja brandde van nieuwsgierigheid.

Ze wist alleen de naam van haar moeder.

‘Ruda,’ had haar uil vaak zacht geroepen als hij wegvloog.

En soms hoorde Zarja hem fluisteren, terwijl hij dacht dat ze sliep. ‘Ruda, jouw dochter wordt zo mooi als jij.’

Maar als ze vroeg of ze naar het eiland mocht, zei de uil dat het te gevaarlijk was.

Zarja liep verder over de kade en zag de veerman al aanmeren.

En ze dacht: Ik ga naar Orplid toe. Het kan me niet schelen dat het niet mag.

De veerman groette haar. Ze kenden elkaar goed. Zarja was de enige die hij toeliet op zijn veerpont. Jaren geleden was er op zijn pont een gevecht op

